

גליון

320

פרשת תרומה תש"פ

אבל המוכרת לא נרמזה ודיברה בטון גבוה במיוחד: "מה פתאום להקפיא? את משלמת עכשיו, או מפרקת את השקיות. אני לא מסכימה שאחר כך תיעלמי ללא שאבחין, ובסוף היום אצטרך לפרק בעצמי את כל מה שאספת", היא נשמעה נרגזת במיוחד.

שיערתי שכנראה היא בעלת ניסיון, וכבר קרו לה מקרים לא נעימים מהסוג שאותו היא תיארה, כך שהלקוחה שלפניה לא מצליחה לקנות את אמונה, על אף שראו על עדינותה שהיא לא תתנהג בצורה כזאת.

בינתיים השיגה הלקוחה את בעלה, והוא ביקש ממנה להמתין מספר דקות עד שהוא יבדוק מדוע הכרטיס לא עובר. המוכרת רטנה לעצמה בכעס והקונים מאחור הגיבו בפרצופים לחוצים. העדינים שבהם רק העיפו מבטים קצרי רוח בשעון, האחרים הביעו דעות לא ממש מחמיאות על התנהלות לא מאוזנת, על חוסר אחריות, ועל זמנם היקר שמתבזבז לריק.

אני, שעמדתי מאחורי אותה לקוחה, ניסיתי להוות חייץ אנושי בין הלקוחות הממורמרים [עדיין בשקט, בשלב זה], לבין הקונה המובכת. עלה בי רצון לעזור לה, לא הייתי מסוגלת לשאת את החרפה שהיתה מנת חלקה. חיפשתי פתרון למצב המביך, ואז נזכרתי שלמרות שבדרך כלל אני משלמת על קניותי במזומן, בכל זאת באותו יום בהשגחה פרטית היה מונח אצלי כרטיס האשראי בארנק. הצעתי לה שאני אשלם על קנייתה, והיא תחזיר לי את הסכום מאוחר יותר. ההקלה והשמחה שעל פניה הראו לי שהצעתי הגיעה במקום המתאים. שילמתי על קנייתה בכרטיס שהיה ברשותי, והמוכרת וכל באי המכולת נשמו אף הם לרווחה.

כשיצאתי מהמכולת ראיתי את אותה אישה ממתינה לי בחוץ. היא הודתה לי פעם נוספת, וביקשה את פרטי חשבון הבנק כדי להפקיד את הסכום המדובר. נתתי לה, והרגעתי אותה שמבחינתי היא יכולה להמתין מספר ימים בהעברת התשלום, הוא לא דחוף בעבורי. נפרדנו לשלום, כשמילות הברכה שבהן היא מברכת אותי, מהדהדות באוזניי.

המשכתי עם ילדיי לכיוון הגינה. נותר לנו רק לחצות את הכביש ולהגיע ליעד המבוקש - הגינה שקורצת לילדיי בשלל צבעיה העליזים. מדובר בכביש ראשי די סואן בשכונתנו.

ויקחו לי תרומה (כה, ב)

התורה אינה אומרת 'ויתנו לי תרומה', אלא 'ויקחו לי תרומה'. כי כאשר יהודי תומך במטרות של בורא עולם, הוא יותר לוקח מאשר נותן, הוא מרוויח הרבה יותר ממה שהשקיע.

מספרת בעלת המעשה: אני אם לשלושה ילדים קטנים, חינוניים ומלאי מרץ. במשך רוב שעות היממה אני עסוקה בשמירה עליהם, בטיפול בהם ובמציאת פתרונות יצירתיים כיצד להעסיק אותם. לרוב, בשעות אחר הצהריים הפרויקט הזה אינו פשוט. מהניסיון שאותו רכשתי עם הזמן, גיליתי שהשהות בגינה השכונתית היא הפתרון המוצלח ביותר מבחינתם ומבחינתי. הם נהנים מהמרחבים ומהמשחקים, ואני פנויה לשחק איתם ולנוח, במינימום מאמץ, להרפות קצת מהמרוץ, ולצבור כוחות לקראת ארוחת הערב וההשכבה. לכן בדרך כלל, כשמזג האוויר מאפשר זאת, אני עושה עם ילדיי את המסלול לכיוון הגינה, לשמחתם הרבה.

באותו יום שבו התרחש סיפורנו, יצאתי עם ילדיי לכיוון הגינה. בדרך עברנו סמוך למכולת השכונתית, ואני נכנסתי כדי לקנות להם לבן לארוחת הערב. לשמחתי, התור לא היה ארוך במיוחד, כך שהילדים היו עדיין רגועים וסבלנים. לפניי בתור עמדה אישה המוכרת לי מהשכונה, היא ערכה קניה לא קטנה, העבירה את המוצרים זה אחר זה, כשבמהלך עריכת החשבון היא אורזת את המצרכים בשקיות... המוכרת סיימה את חשבונה ונקבה בסכום לתשלום. הקונה הגישה לה את כרטיס האשראי תוך שהיא מסיימת את אריזת המוצרים בשקיות, אבל אז עצרה המוכרת את ההתארגנות: "מופיע סירוב", היא הודיעה בקול לא ממש נמוך, כך שכל העומדות בתור [שהתארך בינתיים] היו שותפות, בעל כורחן, להודעה הלא נעימה...

הקונה נעצרה על עומדה סמוקה. היה נראה שהסיטואציה מביכה אותה במיוחד. "רגע" היא ביקשה וחייגה לבעלה, "אני אדאג לכרטיס חילופי", היא הסבירה.

בעלה לא היה זמין, והמוכרת החלה לגלות קוצר רוח בולט.

"תקפיא את החשבון, בינתיים, כדי שלא אפריע, ואני כבר אסדר את העניין", הציעה הלקוחה בקול נמוך.

ביקשתי מהילדים שיאחזו היטב בצידי העגלה כדי שנוכל לחצות את הכביש בבטחה. הילדה בת השלוש וחצי נעמדה הכן בצד ימין, אך בן השנתיים וחצי שקלט את מראה הגינה מן הצד השני של הכביש, וסבלנותו כנראה פגה בעקבות השהות הארוכה במכולת, רץ לפנינו... ועוד לפני שהספקתי לעצור אותו הוא התפרץ לתוך הכביש...

בזווית עיני ראיתי ג'יפ שחור שועט על הכביש, והבנתי שהנהג לא יכול להבחין בבני הקטן והנמוך, כיוון שסמוך למעבר החצייה עמד רכב שעל ידו עמדה אישה לא מוכרת, שהעמיסה שקיות מהקנייה במכולת לתוך תא המטען, הרכב הסתיר לנהג הג'יפ את שדה הראייה.

צעקתי בכל כוחותיי: "לא! לא! לא!" וקפצתי לכביש בעקבות בני. משכתי אותו בכוח לכיוון המדרכה, ועוד הספקתי להרגיש את המגע המתכתי של פח המכונית לפני שהתגלגלנו שנינו אחורנית לכיוון המדרכה...

מצאתי את עצמי על שפת המדרכה. האישה שהיתה עסוקה בהעמסת חבילותיה לתוך הרכב החונה נזעקה לעזרתי, היא סייעה לי להתרומם, אך אני חששתי. לא העזתי לבדוק מה קרה לבני. לפתע שמעתי אותו בוכה, ורווח לי, הוא חי! הילד שלי בוכה! נס!... בינתיים התאספו אנשים ששמעו את צעקותי ההיסטריות ושאלו איזו עזרה להושיט לי. ביקשתי מהם בבכי: "תבדקו מה קרה לילד שלי, תבדקו אם הוא מסוגל ללכת".

"הכל בסדר", הם הרגיעו אותי, "הילד הולך, הוא בריא ושלם". לאט לאט הוא אף נרגע מהבכי ההיסטרי שלו וחזר לעצמו, חי, בריא ושלם.

זמן-רב חלף עד שהייתי מסוגלת להירגע מהחוויה הקשה שעברה עלי. ואז, בתוך ההתאוששות, נזכרתי בחסד שגמלתי דקות ספורות קודם לכן. מדובר בצירוף מקרים בזמן כה קצר, שהעלה בי מיד את המחשבה כי בוודאי זכות הצדקה שעליה כתוב שהיא מצילה ממוות, והרצון למנוע בושמה הזולת, עמדו לנו, וראינו ניסים גדולים, שלא פספסתי בשבריר שניה את בני, וגם שהרכב לא נסע במהירות גבוהה יותר ובכך נמנע אסון, ר"ל.

חזרתי הביתה נרעשת, ויותר מכל רציתי לשתף בסיפורי את האישה שעימה גמלתי חסד. רציתי שתדע שיותר ממה שהיטבתי עמה, היא היטיבה עמי... התקשרתי אליה וסיפרתי לה הכל וביקשתי ממנה שלא תחזיר לי את הכסף ששילמתי עבורה...

המסקנה היא: בחיים אל תחמיצו הזדמנויות להיטיב עם הזולת. אנחנו לא יודעים לאן יתגלגלו הדברים וכמה תועלת הם יביאו לנזקק וגם לנו. כשאנחנו מיטיבים עם הזולת אנחנו משפיעים על עצמנו שפע ברכה ורחמים. "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעוה"ז, והקרן קיימת לו לעוה"ב... וגמילות חסדים". [מתוך 'ב' בטחוני-הרב צבי נקר]

לפני כעשר שנים נפטר בבני ברק באופן פתאומי רבי משה לב ז"ל שהיה אוסף כסף לשיבת 'נתיבות עולם'. ר' משה הזה, חמש עשרה שנה לפני שנפטר היה עדיין חילוני ובאותו הזמן הוא החל לשוב אל כור מחצבתו. היה זה ביום תענית אסתר שנת תשנ"ו, רבי משה שבאותם ימים החל להתחזק לקח עמו חבילה וופלים לעבודה [ר' משה עבד בדוק פיס בצומת הרחובות דיזינגוף-קינג ג'ורג' בתל אביב, היה לו דוכן פיס חשוף שהיה מתנייד בכל פעם למקום אחר], כדי שיוכל לאכול בצאת הצום.

לקראת הערב הגיע אליו עני לדוכן וביקש נדבה. ר' משה רצה להוציא לו כסף אך העני שהיה נראה תשוש מאוד ביקש את חבילת הוופלים. רבי משה לא ידע את נפשו כי מצד אחד אותו עני רעב, ומצד שני זה מה שהוא שומר לסוף הצום, ויהיה לו קשה ללכת בשיא העומס לקניות, כי הוא יפסיד לקוחות. אבל בכ"ז רבי משה התגבר ונתן את כל החבילה של הוופלים לעני והחיה בכך את נפשו.

לקראת סוף הצום עזב ר' משה את דוכן הפיס לקנות לעצמו משהו לאכול בקיוסק הסמוך. באותו הרגע הגיע מחבל עם מטען חבלה גדול ופוצץ עצמו בסמוך לדוכן של ר' משה... התוצאה באותו פיגוע היתה - 13 הרוגים וכ-150 פצועים, ר"ל, והדוכן ניזוק קשות... משמעות הדבר שר' משה ניצל ממוות בטוח.

תמיד כשמרן הרב שטיינמן זצ"ל היה מגיע לשיבת 'נתיבות עולם' לסנדקאות, הוא היה ניגש לר' משה שהיה יושב בכניסה, ומבקש ממנו שיספר לו שוב ושוב את הסיפור הזה.

* * *

ארגון 'מתנת חיים' פועל לאתר תורמי כליה. ארגון זה הוקם ע"י רבי ישעיהו הבר שליט"א. יום אחד הם מקבלים שיחה מיהודי בשם א. שמתגורר בשומרון שמודיע בשמחה שהוא מעוניין לתרום כליה. אותו יהודי שואל מה הפרוצדורה ומה בדיוק צריך לעשות.

השמחה היתה גדולה שעוד יהודי יזכה לצאת מהסבל של הדיאליזה ולחיות חיים רגילים. מיד התחילו בהליך הבדיקות המצריך התאמה רפואית. במהלך התהליך המתקדם הודיע א. שהוא מעוניין שההשתלה תתבצע בהקדם האפשרי, משום שבקרוב בס"ד יתווסף ילד נוסף למשפחתם, והוא מאד רוצה להיות כבר בריא וחזק לאחר הניתוח, כדי שיוכל לעזור לרעייתו.

ואכן בשעה טובה ומוצלחת הגיע לחדר ניתוח התורם והמושלת, ובחסידי שמים זכה יהודי להחלים בעזרת כלייתו של א. ששימחה את לבבות שני הצדדים.

שלושה חודשים לאחר מכן, מתקשר א. לרב הבר ומבשר בהתרגשות 'נולד לנו בן במזל טוב', ואז הוא אומר שיש לו סיפור מיוחד שרוצה לספר: "במשך עשר שנים עשינו הכל כדי לזכות לילד נוסף, אך שום דבר לא עזר. והנה יום אחד,

כשאנחנו בצער, דופקים בדלת, ובפתח עומדת אישה שמבקשת תרומה.

התעניינתי בשביל מה היא צריכה תרומה, והיא הסבירה שהכסף נועד לרכישת מזון. יש לה ארגון שמחלק מזון למשפחות ברוכות ילדים בירושלים. מדובר במשפחות שהאם לא מתפקדת מכל סיבה שהיא, וצריכים ארוחות חמות לילדים. האישה מבשלת ומכינה אוכל במטבח, מעבירה לכלים, ושולחת לאותם בתים, אך אין ביכולתה לממן את מצרכי המזון לבדה.

שאלתי אותה מהיכן עלה בדעתה לעשות כזה דבר? והיא הסבירה שבמשך שנים רבות לא זכתה להיפקד, ופנתה לביתו של רבי **שלמה זלמן אויערבך** זצ"ל ובכתה על מרגלה. הרב אמר לה: 'הקב"ה לא חייב לך ילדים, אבל אם תעשי לאנשים מה שאת לא חייבת לעשות, יעשו מהשמים בעבורך מה שהם לא חייבים לעשות'. האישה עשתה למען הכלל וזכתה בשלושה ילדים.

ממשיך א. ומספר: "תרמתי בעין טובה לארגון. הדברים שאמרה נכנסו לליבי, אבל לא מצאתי שום רעיון שאני יכול לעשות כדי לתרום משלי לאחרים.

והנה, בשבת קודש כשאני יושב בבית הכנסת, אני רואה שמונחת לפני חוברת של ארגון 'מתנת חיים', ושם הם פונים לאנשים שימסרו נפש ויתרמו כליה למען חולי דיאליזה. מיד נזכרתי באותה גברת, ובעצה שנתן לה הרב והחלטתי שאני תורם כליה. גם אשתי הצטרפה להחלטה ובירכה על כך.

לא יאומן, אבל בשבועות שעברתי את בדיקות ההתאמה, נפקדה אשתי, ולכן בקשתי ממך לזרז את התהליך כדי שאהיה בריא וחזק כשיוולד התינוק... וכל זה 'מידה כנגד מידה': תרמתי כליה - מעשה שאני לא חייב לעשות, ומן השמים עשו מה שהם אינם חייבים לעשות. הכל ברחמים, והכל לפני משורת הדין...". [מתוך 'וארטים לפרשת השבוע']

וְעָשׂוּ לִי בִּמְקוֹדֵשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכָם (כה, ז)

כי הת"ח הקדושים בדרכיהם ובכל מעשיהם, הנה הם ממש כמקדש וכמזבח, מפני שהשכינה שורה עליהם כמו שהיתה שורה במקדש ממש (מס"י פרק כו)

דברים מבהילים כתובים כאן ב'מסילת ישרים'. השראת השכינה כמו במקדש ממש שורה על תלמידי החכמים הקדושים. א"כ גם בדורות האחרונים יכולים אנחנו לזכות להשראת השכינה, אם נשכיל להתדבק באותם ת"ח הקדושים שבדור. אבל מאידך גיסא, היות ומדובר בהשראת השכינה צריך להיזהר הרבה בכבודם, וכמו שמוזהרים אנו על כבוד הקודש והמקדש, כי כבודם הוא כבוד שמים.

מספר הגאון רבי **אליעזר טורק שליט"א**: בשכנותנו בקריית 'זכרון מאיר' בבני-ברק, התגורר בזמנו אדמו"ר חשוב ורם

המעלה, הרבי ממחנבוקא, הגאון הצדיק רבי **אברהם יהושע העשיל טברסקי** זצ"ל. חייו היו מלאי תלאות ויסורים קשים, ורצופים אמונה מופלאה ומסירות נפש לשמירת התורה והמצוות. הוא שתה את כוס התרעלה בשנות השואה בצורה קשה, כשלאחר מכן נשלח על ידי הקומוניסטים לחמש שנות עבודת פרך בגלות סיביר. העילה היתה על כך שלא הסכים להיות רב ראשי מטעמים במוסקבה, ומאז ועד סוף ימיו ידע חולי ומכאוב. אולם למרות זאת היה שקדן עצום שהקדיש את כל עתותיו לעמל התורה ועבודת ה'.

זכרני בבחרותי, כשאושפז בבית החולים, חפצו בני משפחתי כי מורי ורבי, מרן ראש הישיבה **הגרא"מ שך** זצ"ל, יבוא לבקר בחדרו, לעודדו ולחזק את רוחו. הם היו סבורים שבכך יוקל לו מעט מחוליו ומייסוריו הקשים. פנו אז אל אבי מורי שליט"א שיואיל בטובו ללכת אל הרב שך ולשטוח בפניו משאלה זו.

זכיתי אז להתלוות אל אבי בדרכו אל הרב שך. הדרך הקצרה הזו היתה עבורי מוסר השכל חשוב, כיצד מוטל עלינו להיזהר בכבודם וזמנם של גדולי ישראל. כל הדרך היה אבי מהרהר ומפחד איך להציג את הדברים בפני רבן של ישראל. אני כנער צעיר הרגשתי היטב את המתח שאבי שרוי בו, ושאלתי: "אבא! מה ההיסוסים האלו? הרי אנחנו תלמידי הישיבה מרגישים מספיק רגועים לדבר עם הרב שך באופן פתוח, בלי רמזים, בגובה העיניים!?"

אך אבי דחה את הטענות שהשמעתי ואמר: "אתם בחורים צעירים. אין לכם מספיק שכל להבין מיהו הרב שך. אני, שכבר הספקתי להתבגר מעט, אולי יודע קצת יותר טוב מכם מיהו. אך זאת ברור שלא מדברים עם אדם גדול בצורה פשוטה, בלי מחשבה ברורה ונהירה מה מוציאים מהפה כשעומדים בפניו".

וכך המשיך אבי להיות אחוז בהרהוריו, עד שנכנסנו בחדרת קודש למעונו של הרב שך, ברחוב ראב"ד בגבעת הישיבה. הרב שך קיבל אותנו בסבר פנים יפות, כשלאחר מן התעניין אצל אבי: "מה הביא אתכם הנה לבקרני?".

אבי עמד לפניו כעבדא קמיה מריה, והשיב במילים מדודות: "יש לי שכן שקדן עצום, שלא פסיק פומיה מגירסא".

הרב שך מיד שאל: "מי? מי?". השיב אבי: "הרבי ממחנבוקא".

אחרי שתיקה של רגעים ספורים, שאל הרב שך את אבי: "אולי כוונתכם שכדאי לבקרו, היות והגיעה לאוזני השמועה כי אינו חש בטוב?". השיב אבי: "זו תהיה מצווה רבה מאד!". כך הסתיימה השיחה.

לא עברה דקה קלה, הרב שך התנער ממקומו בזריזות כנער צעיר, האיץ את פסיעותיו לכיוון המתלה הנעוץ ב'הול', עליו היו תלויים מגבעתו ומעילו העליון. חבש את כובעו,

העטה על גופו הצנום את המעיל, וקרא למשמשו: "רבי יחזקאל (אחיקא), יורדים לתל השומר", קח מהרב טורק בבקשה את הכתובת המדויקת וניסע לרבי ממחנבוקא..."

הרושם העצום שנחרט בי מאותו ביקור, נתן בי את אותותיו שנים רבות לאחר מכן. כל כך השתוממתי אז, הן מאופן השיחה והן מצורת הפגישה, כולה הביעה הבעת כבוד מופלגת לתלמידי חכמים. למדתי אז מאבי כיצד יש לעמוד, כיצד לדבר כשמצויים בארבע אמותיהם של גדולי ומאורי הדור.

לנגד עיני יישם אבי למעשה את דבריו הנוקבים של הרבנו 'יונה' (בפירושו על אבות פ"ב, י) הכותב כך: 'הוי מתחמם כנגד אורן של תלמידי חכמים, והוי זהיר בגחלתן שלא תיכווה'. משל למתחמם נגד האש, אם עמד רחוק כראוי לו - נהנה ואינו נכווה, ואם קרב יותר מדי, נכווה. כך המתחמם כנגד האש של תלמידי חכמים ונהנה מחכמתם, צריך לעמוד לפנייהם באימה ויראה וכובד ראש, ואל ינהג קלות ראש בפניהם, ואל יתקרב אליהם יותר ממה שקירבוהו, שאם ינהג כך יתחייב עונש גדול, עד כאן לשונו.

מקרה נוסף חרוט בזיכרוני מימות בחרותי: היה זה בתקופה בה זכינו לשמוע שיעורי הלכה מדי שבת בשבתו מפי מרן ראש הישיבה הגר"ל שטיינמן זצ"ל, לאחר תפילת שחרית בהיכל כולל פוניבז'. באחד השיעורים הקריא הרב שטיינמן את הגהת רבי עקיבא איגר על ה'שולחן ערוך', בה העתיק את דברי בעל ה'בשמים ראש', אשר כידוע רבים פקפקו באמיתות ספר זה וטענו שהוא מזויף.

הרב שטיינמן הוסיף בפני השומעים ואמר: "מכך שרבי עקיבא איגר העתיק את דברי בעל ה'בשמים ראש' אז רואים ש...". ולא המשיך בדבריו. הוא רצה רק לרמוז בכך, כי אפשר לראות מכאן כי רבי עקיבא איגר סבור שהספר 'בשמים ראש' הוא ספר מוסמך ואמיתי.

לפתע התפרץ אחד השומעים, שהיה תלמיד חכם וידען נכבד, ושאל בצורת ביקורת: "אז רואים שמה?...".

המשיך הרב שטיינמן ואמר: "רואים כי רבי עקיבא איגר התייחס לדברי בעל ה'בשמים ראש' כדברים מוסמכים..."

אולם אותו תלמיד-חכם שאורייתא קא מרתחא ביה, הרהיב עוז ועמד בדעתו: "הרי בסך הכל רואים שה'בשמים ראש' מדבר על זה, אך עדיין אין ראייה מכך שרבי עקיבא איגר סבר כי דבריו מוסמכים..."

הרב שטיינמן ראה בכך זלזול קל שבקל בגאון הדורות רבי עקיבא איגר, והביע זעזוע עמוק שהותיר בשומעים רושם עז. הוא הביט בשואל במראה נזף, שתמונתו עומדת למול עיני עד היום, והתרעם על הדברים: "וכי עולה על דעתך הווה אמינא שרבי עקיבא איגר יביא דברים שאינם נכונים ומוסמכים!?"

וכך במשך דקה ארוכה לא נחה דעתו... ראו במוחש כי הדברים חרו לו.

דוגמא להשראת השכינה על ת"ח הקדושים, וההשפעה שלהם על סביבתם נראה מהמעשה הבא שגם אותו סיפר הגר"א טורק שליט"א: שמעתי מתלמיד חכם חשוב, כי לפני כמה שנים נסע בנו עם משפחתו לפארק גדול במרכז הארץ. באוטובוס בו נסעו, עלתה באחת התחנות אשה עם מספר ילדים קטנים. האשה ביקשה מהנהג להמתין עד שהיא תושיב את הילדים במקומם ומיד תבוא לשלם דמי נסיעה. לאחר כדקה היא שבה אל הנהג בפיך ברכים, והתנצלה כי שכחה בבית את הארנק ובו כרטיסי הרב-קו, והוסיפה כי כנראה אירע הדבר מרוב מהירות ובהילות שלא להפסיד את האוטובוס. אך למעשה כרגע אין לה איך לשלם על הנסיעה, וכבר התכוננה שהנהג יורה לה לרדת.

אלא שכאן קרה דבר בלתי צפוי. הנהג, שהיה נראה רחוק מהדת ומשמירת תורה ומצוות, הגיב בצורה נינוחה ונעימה: "אין לך כלל מה לדאוג. יש מי שישלם עבורך ועבור הילדים..." ובעודה עומדת נדהמת מהתשובה, הוציא הנהג מכיסו הפרטי כרטיסי 'רב קו' הנדרשים לתשלום עבור מבוגרים ונוער, ו... פשוט שילם בעצמו במקומה.

איש שיחנו מספר, שההנהגה המיוחדת הזאת של הנהג הפעימה את רוח בנו. איך יתכן שנהג הלבוש כאדם חילוני, עד שבקושי ניתן לשער אודותיו אם הינו שומר שבת, ינהג במידת חסידות נפלאה שכזאת, והחליט להתחקות אחר סודו. הוא ניגש אל הנהג והתעניין לדעת אצלו מה עומד מאחורי ההנהגה המאלפת הזאת?

הנהג השיב בפשטות, כי בהזדמנות מסוימת עלה בדעתו להחזיק בכיסו כרטיסים אלו, שישמשו כמין גמ"ח למקרים דומים, כאשר אנשים נתקעים מבלי שיש להם מספיק דמי נסיעה.

תמיהתו של הלה רק גברה לשמע דברי הנהג. עד עתה היה סבור שהנהג נהג כן באופן חד פעמי, ואילו כעת שמע שזוהי הנהגה קבועה שלו. הוא לא התאפק ושאל את הנהג: "אשמח אם תגלה לי מהיכן למדת הנהגות טובות כאלה?"

השיב לו הנהג: "תראה, אני תושב רמת-השרון, והרב יעקב אדלשטיין הוא רב העיר".

"מה? הוא המממן של הגמ"ח הזה?" - תמה הלה בפליאה.

"לא! לא!", השיב הנהג בשלילה, "מה פתאום! וכי יעלה על דעתך שאני אלך להטריד את הרב בדברים פעוטים כאלה?", אך אומר לך: כאשר רואים כזה טוב לב כמו של הרב, אי אפשר לנהוג אחרת!..."

מדהים עד כמה הנהגתו של ת"ח קדוש משפיעה גם על הרחוקים משמירת התורה והמצוות, ומשתקפת במעשי הטבה וחסד כאלו. [מתוך 'אוצרותיהם אמלא']